

Passie voor pastel leidt tot roman

PAPENDRECHT • Spelen met woorden deed de Papendrechtse Jeanine Zwalve-Erades in haar werk als juriste toch al, maar een vakantie in Frankrijk bracht haar er toe een kloeke roman te schrijven. Zaterdag presenteert ze om half vier de eerste exemplaren van Duivelsblauw bij boekhandel Vos en Van der Leer aan de Voorstraat in Dordrecht.

Zwalve, die de liefde voor Frankrijk met de paplepel ingegoten kreeg, belandde vijf jaar geleden in Toulouse, een stad waaraan veel Nederlanders achteloos voorbij rijden. Ze werd er gegrepen door de prachtige historische binnenstad met zijn indrukwekkende herenhuizen en het verhaal daarachter.

„Toulouse dankt die rijkdom aan blauwe kleurstof, pastel. Die werd in de middeleeuwen gemaakt van de weedeplant. Enkele rijke families beheersten de handel en werden zodoende nog rijker.”

DUISTER

Hoe het gebeurde, begrijpt de Papendrechtse nog steeds niet, maar in haar hoofd ontstond een verhaal over intriges in en tussen die families. Hoofdpersoon is een vrouw, die de duistere kanten van haar vaders praktijken maar moeilijk kan accepteren. Ze ontdekt gaandeweg dat familiebanden belangrijker zijn dan ze zelf in de gaten heeft. „Het verhaal moest gewoon geschreven worden,” vertelt ze. Ze stak veel tijd

Debutant Jeanine Zwalve: 'Dit boek moest gewoon geschreven worden.' FOTO AD

en energie in historisch onderzoek en nam zelfs enkele maanden onbetaald verlof om ter plaatse nog meer zaken uit te zoe-

ken. Daarbij was het geluk met haar. „Er overkwamen me zo veel dingen die me bij mijn boek van pas kwamen, dat het bijna eng

was. Zo ontmoette ik tijdens een wandeling in de Pyreneeën iemand die beheerder was van een museum in zo'n oud herenhuis. Die nam me prompt mee en liet me ook de plekken zien waar het publiek niet mag komen.”

VERFBAD

Inmiddels weet ze meer van pastel dan menig inwoner van Toulouse. Vreemd is dat niet: de weede-teelt is door de godsdienstoorlogen van de zestiende eeuw geheel verdwenen. Er worden wel pogingen gedaan deze cultuur nieuw leven in te blazen, maar die zijn weinig succesvol. „Maar bij de presentatie van mijn boek kan ik wel laten zien hoe het in zijn werk gaat. Het verfbad is groen, maar als je er linnen doorheen haalt wordt het blauw door de reactie met de lucht. Dat wist men vroeger niet. Men had een speciale bul van de paus waarin stond dat het geen zwarte kunst was.”

Ondertussen kreeg ze de smaak van het schrijven te pakken. Ze ontmoette een uitgever die ook kritisch meedacht. „Ik ben wel eens teruggekomen met zo veel opmerkingen dat ik het even niet meer wist, maar ze bleven me stimuleren.” Nu haar boek klaar is, heeft ze even de handen vrij, maar het kriebelt al weer: „Ik heb al wel een idee en mijn uitgever wil graag nog een boek. Ik denk niet dat dat weer vijf jaar op zich zal laten wachten.”